

Ett parti écarté.

Det fanns ännu strax i början af 1870-talet ett litet slutet katteri af ganska framstående män, hvilka en gång i veckan sammanträffade å Hôtel Rydberg för att där under skämt och glam idka en lustig lek med de förföriska »Bomans flickor», hvilka visserligen för en del äro mycket lockande, men också kanske de mest kostsamma att hafva närmare umgänge med, och därtill äro de ofta nog falska som hafsskum. Alla eller åtminstone de flesta af deltagarne i denna lilla speljunta voro visserligen också medlemmar af »Stora sällskapet», men man tyckte om att ibland draga sig i skymundan, där man var mera för sig själf och undgick en offentlig och besvärande kontroll, som — i synnerhet under senare åren visat sig högst obehaglig. I den lilla salongen och de två tillhörande smårummen åt gården, var det tyst och stilla, och blefvo rösterna någon

gång högre stämnda, så kunde de dock icke tränga ut till offentligheten, och den gamle och vane hofmästaren var allt för diskret att yppa några hemligheter, så mycket hellre som hans diskretion lönades rikligen och frikostigt. Kotteriet var ganska fritt hopsatt, om man går efter den sociala rangskalan. Här såg man kaptenerna S. och L. — den förre son till en af börsens matadorer på sin tid, och den senare en af Djurgårdshjältarne från 1860, numera gift och fideikommissarie. Vidare baron H-L., också stor fideikommissarie, med ett klingande namn, hvars glans stod i zenit under frihetstiden, så ett par bankirer af Juda stam, hvilka kände sig smickrade af att få vara med i det fina sällskapet och hvilka hade råd att icke se så noga på några hundralappar eller kanske i värsta fall en tusen dito. Så var där också en glad skådespelare och sångare, sedermera teaterdirektör, hvilken ägde sådana sällskapsgåfvor och nöjsamma talanger, som särskildt gouteras i glada herrkretsar. Han kunde sjunga roliga visor, berätta på oeffterhärmligt sätt anekdoter — hvilka visserligen förut stått i skämtbladen, men icke blefvo sämre för det — och därtill var han hög frimurare, hvilket berättigade honom att vara bland »finare folk» — så han ansågs fullt presentabel. Och vid nachspielet spelade han »första fiolen», då någon gång speldämonen icke var den allenaherskande i sällskapet. Dessutom ägde hvar och en af sällskapet att inbjuda

en eller två individer som tillfälliga deltagare i den förfinade orgien, helst resande från landsorten, af hvilka man väntade sig att kunna »göra något» och hvilka man hoppades kunna »plocka» på elegant sätt och i all vänskap.

Låtom oss nu en afton träda in i den lilla eleganta våningen och betrakta de samlade gästerna. Gardinerna äro nedfällda och till yttermera visso hänga sammetsdraperierna i slaka veck för fönsteröppningarne. Samtliga kavaljerer sitta kring det stora ovala bordet i salongen, hvilken äfven begagnas såsom matsal, och på bordet skönjes lämningarna efter en lukullisk supé. Skratt och skämt ljuda, och allt emellanåt fuktas man läpparne med den iskylda champagnen, under det att skådespelaren sjunger sin bravurvisa »Ack, det är vackert så!» hvilken mottages med jubel. De inbjudna, en brukspatron från Bergslagen och en stockholmsgrosshandlare synas förtjusta i samkvämet och tyckas ha ofantligt roligt; de be att få dricka med den rika och förnåma baron H.-L., hvilken med förströdd min sitter vid ändan af bordet, det så kallade högsätet. Han höjer sitt glas och hälsar gästerna med denna förnåma arrogans som stundom anses anstå bärarna af ett lysande namn. De öfriga synas röja någon otålighet då den glade skådespelaren utropar: »Men, mina herrar, tiden går och ingenting utträttas — till *arbete*, än är natten ej förliden», — hvilket propos sätter nytt lif i sällskapets

domnade lifsandar. Och under det den muntre skådespelaren, hvilken ämnar att försiktigt skaffa sig en liten extra recett, gnolar melodien till spelkupletterna i »Robert», intågar sällskapet i smårummen, där mahognyspelborden äro färdigdukade.

Det gäller blott »ett litet parti écarté» — detta nobla, kittlande kortspel, där beräkning och slump gå så vänligt hand i hand, att man knappast i ögonblicket kan se hvilken makt som är starkast förr än spelet är till ända.

Såväl baron H.-L. som kaptenerna S. och L. äro durkdrifna spelare, som pröfvat sina krafter vid alla utländska spelorter och de vilja följaktligen ej veta af låg point. Snart valsa i yrande dans först hundralappar och tusenkronor samt därefter växlar och reverser på de glatta spelborden. Spelets hetta stiger åt hufvudet, snart blir språket mera rått och förlorar sin eleganta polityr, ansikten och ögon flamma och händerna slå allt hårdare i bordet.

Slutligen springer kapt. L. upp och skriker: — Jag spelar icke längre om papperslappar — pengar eller värde skall det vara! — Kör! — säger den lille brukspatronen, som är upphettad af spelet och champagnen — jag sätter upp mitt ekipage med två hästar, hvilket skall hämta mig här klockan tre — tretusen kronor, passar det? — Ja, vassera — det passar! ropar kapt. — och korten blandas och gifvas. Men den gode brukspatronen har otur i kväll —

trots köp får han icke annat än hackor — hvaremot kaptenen sitter med ess, kung och dam. Brukspatronens ekipage har bytt ägare och han ser litet snopen ut, ehuru kaptenen erbjuder sig att köra honom hem. Så fortgår spelet ännu någon timme — slutligen är klockan tre och gästerna börja aflägsna sig. Brukspatronen och kaptenen gå arm i arm utför trapporna till det väntande ekipaget — numera kaptenens — och brukspatronen uppmanar den pälsbrämade kusken, — hvilken icke blifvit bortspelt — att stiga ned. Kaptenen sitter upp och så bär det i väg.

Brukspatronen tar den häpna kusken under armen och så vandra de till fots till patronens bostad under stilla funderingar öfver livvets växlingar.

Det är ingen fantasiskildring detta, utan en verklighetsbild af hur det en gång i tiden gick till i de stockholmskretsar där man roade sig nattetid.
